

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 342, de laatste aflevering over alt-saxofonist Charlie Parker, genoemd Bird, geboren in Kansas City, Kansas, 29 augustus 1920, opgegroeid, ook muzikaal, in Kansas City, Missouri, de stad van Bennie Moten, Count Basie, Ben Webster en Lester Young, de laatste het idool van Parker, zijn muzikale vertrekpunt.

In 1953 en '54 werkte Parker nog met regelmaat met begeleiding van strijkers, daarnaast trad hij als solist op met allerlei formaties, wat de plaat betreft stond hij onder contract bij Norman Granz. Parker was een ster, en kreeg voor die tijd en voor iemand die zwart is behoorlijk hoge gages. Van 30 oktober tot 9 november '53 zat hij in een package tour waarbij ook de Stan Kenton Band, Parker kreeg 1000 Dollar per week. Januari/Februari '54 zat hij in een tour door California voor 1250 Dollar per week. Maar er bleef geen cent van over: drank en dope. ■

~~was~~ Sinds zijn 15e. Bijna 20 jaar was hij dus aan de gang toen hij, nog in California waar hij na de toernee was blijven hangen, uit New York van Chan bericht kreeg dat hun dochter Pree op 6 maart aan longontsteking was overleden. Bird schijnt meteen met drugs opgehouden te zijn, maar dronk nu nog aanzienlijk meer dan daarvoor al het geval was. Hij gaat terug naar New York, waar Norman Granz een Cole Porter-project met hem begint, wat bescheiden en dus een beetje ongebruikelijk voor Granz: Bird alleen met een ritme-sectie. Walter Bishop Jr.-piano, Jerome Darr-gitaar, Teddy Kotick-bas, Roy Haynes-drums. De eerste van de twee sessions is op 31 maart en levert Parker -vergelijk dit even met de wekelijkse gages voor toernees, na aftrek van belastingen 79 Dollar en 45 Cent op. Maar daar kwamen natuurlijk de royalties achteraan. Dit is take 2 van "I get a kick out of you".

Charlie Parker Quintet: I get a kick out of you-2 (Cole Porter)
A/1 - 4:56 - Verve MGV 8007

"I get a kick out of you", ^{nu} "Just one of those things".

Charlie Parker Quartet: Just one of those things (Cole Porter)
A/3 - 2:40 - idem

In kwartetbezetting, zonder gitarist Jerome Darr: "Just one of those things". Net als "My heart belongs to daddy".

Charlie Parker Quartet: My heart belongs to daddy (Cole Porter)
A/4 - 3:18 - idem

"My heart belongs to daddy". En tenslotte weer met gitaar "I've got ~~you~~ you under my skin".

Charlie Parker Quintet: I've got you under my skin (Cole Porter)
A/5 - 3:33 - idem

"I've got you under my skin". Laatste opname bij de eerste van twee sessions voor een LP met muziek van Cole Porter. In New York City voor Verve, 31 maart 1954. Walter Bishop Jr.-piano, Jerome Darm-gitaar, Teddy Kotick-bas, Roy Haynes-drums. Bassist Kotick was in de nadagen van Parker als musicus en ^{als} mens Bird zeer toegewijd - maar er was weinig meer aan te doen. Eind augustus deed Parker een poging tot zelfdoding, liet zich zoals veel later Charles Mingus vrijwillig opnemen in de psychiatrische afdeling van het New Yorkse Bellevue Hospital, 1 tot 10 september, nog diezelfde maand speelde Bird in Carnegie Hall met John Lewis, Percy Heath en Kenny Clarke. Een maand later in Town Hall, maar er kwamen meer en meer berichten over de neergang. Bij de tweede Cole Porter-session kwam het maar tot twee stukken. De bezetting was nu: Walter Bishop Jr.-piano, Billy Bauer-gitaar, Teddy Kotick-bas, Art Taylor-drums. Dit is take 5 van "Love for sale".

Charlie Parker Quintet: Love for sale-5 (Cole Porter)
B/2 - 5:35 - idem

"Love for sale". En dit was het slot, de 3e take van "I love Paris"

Charlie Parker Quintet: I love Paris-3 (Cole Porter)
B/4 - 5:10 - idem

"I love Paris", laatste opname voor de plaat van altsaxofonist Charlie Parker waarbij hij songs van Cole Porter speelde. Walter Bishop Jr.-piano, Billy Bauer-gitaar, Teddy Kotick-bas, Art Taylor-drums. Kotick, die 4 juni 1928 werd geboren, overleed 17 april 1986, en na die periode met Bird heeft bijna niemand meer van hem gehoord. Januari 1955 heeft Parker nog in de Bee Hive in Chicago gespeeld, daarna ging hij zwerven. Voor Bird naar zijn engagement in George Wein's Storyville Club in Boston ging, bezocht hij in New York baronesse Pannonica De Koenigswarter, steun en toeverlaat van jazzmusici met problemen. Ze constateerde dat Parker erg ziek was en liet haar dokter, Robert Freyman, komen. Nica, zoals de baronnes genoemd werd, had Bird een drankje aangeboden, maar hij wilde alleen liters ijswater - voor Dr. Freyman had hij toch nog een aardig antwoord

De laatste twee gigs, vrijdag 4 en zaterdag 5 maart in Birdland, waren een gewante vertoning.

na de routinevraag of hij dronk. 'Soms een sherry voor het eten Het Stanhope Hotel, 995 5th Avenue, zaterdag 12 maart, half 8 's avonds. Bird voelde zich in zoverre wat beter dat hij in een feauteuil, gesteund door kussens, naar de TV-show van Tommy Dorsey wilde kijken. Bij een act door een goochelaar bego hij onbedaarlijk te lachen, gaf bloed op en ging even later dood. Dr. Freyman kwam te laat, schatte Parker's leeftijd op ergens begin 60 en zei tegen Nica dat de directe doodsoorzaak een hartaanval was, de andere: kapotte maag, lever, etc. Als officiële doodsoorzaak werd door de autoriteiten longontsteking ingevuld.

Volgden onverkwikkelijke toestanden. Chan wist dat Bird niet in Kansas City begraven wilde worden, maar Doris wist dat met bluff en een niet echt geldend huwelijksdocument toch voor elkaar te krijgen. Daarna volgde een jarenlang gevecht om de rechten van Parker's platen-nalatenschap.

Bird, Charlie Parker, werd 34. Muzikaal was hij de laatste paar jaar van zijn leven niet erg tevreden met zichzelf - vond dat h stilstond. Maar ook nu nog, goed destig jaar later, is zijn invloed merkbaar - hij stond op eenzame hoogte, daar is niets i veranderd door de geschiedenis. Wat hij bedacht en ontwikkelde lijkt een blijvende bron.

Tenslotte nog dit: de Jazz at the Philharmonic-film van septemb 1950 die nooit verschenen is, en waarvan ik in geschiedenis 331 zei dat Meeker hem in zijn Jazz in the Movies ook niet noemt, komt voor bij Joe Albany onder nummer 1710. In een documentaire van 1980 over deze pianist zitten stukken uit de niet voltooide film van Gjon Mili, dezelfde die in '44 Jammin' the Blues maakt En het zal duidelijk zijn dat ik voor mijn Charlie Parker hoofd stuk in de NOS Jazzgeschiedenis zeer gesteund werd door de disc grafie van Piet Koster, uitgegeven bij Golden Age Jazz in Amsteden.

Volgende week is er alleen Jazzgeschiedenis, normaal om half 11 Aflevering 1 van hoofdstuk 3 in het tijdperk 1948-1953, met de belangrijkste protégé van Pannonica de Koenigswarter: Thelonius Monk. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 342, Mdr.

0 0 0 0 0

NA 13 J 30 7
33:16

opn, 28.08.86